

Carine

Carine

Jenna Deryckere

Schrijver: Jenna Deryckere
Coverontwerp: Jenna Deryckere
ISBN: 9789464350098
© Jenna Deryckere

1 Zondag 22 juni 2014

“Tot sebiet mama!” riep Carine vanuit haar bed. En tegelijk met het dicht slaan van de voordeur, rolde er een dikke traan over haar wang. De traan had een hele voormiddag tijd gehad om te groeien. De valse lach verhinderde dat ze zichtbaar werd. Mama, bijna vierentachtig, ging naar de kerk. Ze miste op zondag de mis van 11 uur nooit. En Carine was daar altijd blij om geweest. Dat was haar momentje om te aperitieven. Een Kasteelbiertje nu en dan, het smaakte haar. Ook het gevoel dat ze had na een drietal Kasteelbieren. Of tenminste, dat hoopte ze! Ze hoopte elke keer dat de Kasteelbieren haar zouden doen vergeten hoe eenzaam ze zich vaak voelde. In realiteit was het andersom. Tegen dat het derde glas half leeg was, zat ze vaak te huilen als een klein kind. Ze huilde maar om één ding: om al die liefde die ze te kort was gekomen in haar leven. Toch hield ze meer van het leven dan ze zelf ooit had gedacht! Sinds de dood haar elke seconde van de dag in het oog hield, besepte Carine hoe graag ze leefde. Mama zou blij zijn als ze wist hoeveel ze al gebeden had de laatste maanden. Ze vroeg niet veel, nog een jaar of twee! Voor al die kaarsen die haar mama al had gebrand. Hij mocht wel eens iets terug doen, Die van hierboven. Ze barstte in snikken uit bij de gedachte. Het ging niet meer. Ze ging dood! In het blinkende metaal van het ziekenhuisbed, dat sinds enkele weken hun leefruimte sierde, zag ze de weerspiegeling van haar kaal hoofd. Ze kon er met haar verstand niet bij. Welk dik mens kreeg er nu kanker? Kankerpatiënten waren mager, vel over been zelfs. Ze vroeg zich af hoeveel ze woog. Honderdvijftig kilo? Ze zat er vast niet ver naast. Ze zou wel eens een lijst willen zien met mensen van honderdvijftig kilo die kanker hadden. Het moest weer eens lukken, dat zij de uitzondering op de regel was. Maar ja, Carine was waterman

van horoscoop, en die zijn altijd uitzonderingen, in alles. Ze trok gedurende enkele seconden aan de stang van het bed. Haar kont deed zeer! Algauw beseftte ze dat het zinloos was, ze zou geen beweging krijgen in haar logge lijf. Ze liet haar arm terug zakken en gaf het op. Slapen, ze wou slapen en vergeten. Maar ook dat lukte de laatste tijd niet meer. Ze sloot nog maar eens haar ogen. "Martine...Martine," fluisterde ze. En haar gedachten gingen uit naar de persoon die ze het liefst zag op deze aardbol, haar oudste zus!

***

Germaine keek met een radeloze blik in de vlam van de zoveelste kaars die ze had aanstoken. Achter haar hoorde ze het geroezemoes van de weinige kerkgangers die de Sint-Salvatorkerk verlieten. Ze keek niet achterom, bleef in de vlam staren. Ze moest even alleen zijn, alleen met Hem. Bovendien had ze nu geen behoefte om van al die brave communiezieltjes, zoals gewoonlijk na de mis, de laatste roddels van Harelbeke en omstreken te aanhoren. Evenmin had ze de energie om de vraag te beantwoorden die ongetwijfeld zou gesteld worden. Uit beleefdheid eerder dan uit gemeente interesse. "Hoe gaat het met Carine?" Waarop ze, ook uit beleefdheid, zou antwoorden: "Het gaat wel." Een leugen, die ze zonder schaamte zou vertellen. Als ze wilden weten hoe het ging met Carine, dan moesten ze haar misschien eens bezoeken. Toen ze de laatste voetstappen, een vrouw waarschijnlijk, aan het geluid van de hakken te horen, de kerk hoorde verlaten, slaakte Germaine een diep zucht. Ze moest eens een hartig woordje met Hem wisselen. De vloek hield ze binnensmonds. Minstens één keer per week kwam ze naar de kerk. Ze was kwaad, razend zelfs! Hoe kon Hij haar dat aan doen. Uren had ze al met Hem gepraat. Niet alleen als er problemen waren, maar altijd, elke avond las ze de nodige Onze Vaders en Wees Gegroetjes. Was dit haar

dank? Germaine had zin om de wankele tafel waar de kaarsjes op stonden te branden, omver te schoppen. Ze zou de kerk verlaten en het gebouw laten plat branden. Dat zou ze doen. In gedachten, weliswaar, want Germaine was een katholiek mens, met de bijhorende vrees voor de “ogen van de mensen.” Ze gedroeg zich altijd voorbeeldig en over haar kon geen schande gesproken worden. De schandes in de familie hadden haar altijd diep geraakt en meestal had ze toen een paar dagen ziek in bed gelegen tot de eerste storm was gaan liggen. De blik in Germaines ogen was nu niet meer radeloos, maar donker van woede. Hoe kon Hij haar dat aan doen. Ze wist wel wat er op til was. Als er mensen bij waren, deed ze alsof ze het niet door had. Dat deed ze vaak, zich dommer voor doen dan ze was. Maar ze was slim genoeg. Ze wist dat haar dochter zou sterven en lang zou dat niet meer duren. Egoïsme was geen mooie eigenschap, maar toch had ze al aan zichzelf gedacht. Ze zou helemaal alleen vallen. Want Carine woonde bij haar in. Ze waren als een koppel, elkaars wederhelft. Vroeger had ze vaak conflicten gehad met Carine. Constant eigenlijk. Carine was losbandig en ging graag uit. Daar hoorde natuurlijk de nodige alcohol bij. Toen ze jong was dronk ze graag eens iets om zich te amuseren. De laatste vijftien jaar dronk ze omdat ze ongelukkig was. Sinds Raphaël gestorven was in 2006 was het beter beginnen gaan tussen Germaine en Carine. Ze waren, kort na de dood van Carines vader, verhuisd naar hun huidig appartement. Ze wisten dat ze de rest van hun tijd samen moesten door brengen. Ze waren bondgenoten voor het leven. Dat had gemaakt dat ze beiden iets milder waren geworden voor elkaar. Carine ging minder uit, maar dronk haar Kasteelbier thuis, als Germaine het niet zag. En Germaine wist het allemaal wel, maar maakte er geen punt meer van. Ook hierin deed ze haar veel dommer voor dan ze werkelijk was. Natuurlijk rook ze de dranklucht als ze op zondag van de mis kwam. Ze kende ook heel goed de ‘schuilplaats’ voor het

leeggoed. Hun appartement bezette het hele eerste verdiep van het gebouw, dus het kleine halletje aan de lift en trap op het eerste, werd in principe alleen door hen en hun bezoekers gebruikt. Er was een brandslang in de hal en bij de brandslang zette Carine de lege flesjes Kasteelbier. Wanneer één van de nichtjes op bezoek kwam, fluisterde ze hen iets toe. Zij namen dan de lege flesjes mee en bezorgden Carine nieuwe tegen de volgende zondag. Ze had het misschien moeten zeggen, Germaine. Ze had moeten zeggen dat ze het wist en dat ze er geen problemen mee had. Misschien hadden ze dan samen kunnen aperitieven op zondag? Dat had Carine vast gezellig gevonden. Maar in plaats daarvan was ze bij haar katholiek standpunt gebleven, dat buitensporig leven een schande was. En vier of vijf Kasteelbieren, dat was buitensporig. Dus had ze gedaan alsof ze het niet wist, dan was ze niet medeplichtig aan deze zonde en hoefde ze er ook geen ruzie over te maken met haar dochter. Maar ja, samen aperitieven, daar was het nu te laat voor. Carine kon nog amper uit haar bed.

***

De lift kwam met een schokkende beweging tot stilstand en opende haar deuren. Met langzame stappen verliet Germaine de lift. Het was muisstil in het gangetje. De stilte maakte haar droef. Ze sloot haar ogen en dacht aan al die keren dat ze Elvis veel te luid 'Crying in the Chapel' hoorde bulderen, of 'What now my love?' Ze had telkens in een haast de voordeur open geduwd en geërgerd gevraagd of dat zo luid moest. En elke keer had Carine, na wat tegenpruttelen, haar grote idool het zwijgen opgelegd. En nu stond Germaine daar, in de stille hal, wensend dat ze nooit gezeurd had over het volume van de muziek. Want muziek was het enige wat Carine nog had. Elvis was haar idool en door de jaren heen misschien ook wel haar geliefde geworden. Ze aanbad hem, de knappe, jonge

Elvis. Was hij niet gestorven aan zijn buitensporig leven? Germaine haar ogen waren naar beneden gericht, naar haar voeten, waar maar geen beweging in leek te komen. Ze was op, helemaal op! Dit verdriet zou ze niet aan kunnen! Carine moest blijven. In een automatisme opende ze de rode deur van de brandslang. Leeg. Al weken was de kast in de hal leeg. Geen leeggoed meer die verstopt werd op de plaats waar 'mama' het nooit zou vinden. Germaine raapte zichzelf , of wat er nog van overschoot, bijeen en opende de voordeur. Ze ging zo stil mogelijk naar binnen om Carine niet wakker te maken. Ze sliep veel de laatste tijd. Germaine ging naast het bed staan en legde haar hand zacht op die van Carine. Haar dochter, haar kind, lag daar, weerloos overgedragen aan het lot van de Heer. En alsof het gisteren was, zag Germaine zichzelf staan, gebogen over de wieg van haar tweede dochter. Al van bij de geboorte was Carine haar zorgenkindje. Germaine was bevallen bij de nonnen, die altijd zo vol waren van zichzelf. Ze spraken over bevallen alsof ze het zelf dagelijks deden. In werkelijkheid hadden ze nog nooit iets van een drietal centimeter breedte naar binnen gewerkt. Wie waren zij dan in hemelsnaam om haar te vertellen hoe ze tien centimeter naar buiten moest persen. Hoe katholiek ze ook was, Germaine, van nonnen had ze nooit veel moeten weten. Zeker niet na de geboorte van Carine. Ze hadden het arme kind niet gevangen en de boreling was met haar hoofd tegen de hoek van de tafel gestoten. Nu zou daar allicht een proces van komen. Maar toen kon dat allemaal, zeker bij de nonnen. Zelfs een simpele 'sorry' kon er niet vanaf. Nonnen gingen voor iets in het klooster. Het waren zo een gemene en koelbloedige vrouwen dat ze nooit aan een man geraakten. Zo was dat. En in het klooster dwongen ze het respect af dat ze niet verdienden. Germaine had het hen nooit vergeven wat er toen met Carine gebeurd was. Toch was ze altijd blijven geloven. God kon er immers niet aan doen. Hij was er vast zelf niet zo wild van, van de nonnen. Carine had een